

„Utazni jó, utazni jobb, utazni a legjobb!”

Macedónia

Az egész azzal kezdődött, hogy a „Nagyfőnök” elküldött, nem utaznék-e el Macedóniába. Alapvetően nehezen mozdulok ki a szobámból, mégis igent mondtam.

Ferkóval május 20-án, munka után beültünk a tűzpiros Golfba, s nekivágtunk. Persze nem a legrövidebb úton, mert az unalmas, s egyébként is jártunk már a Szabadka-Belgrád-Szkopje autópályán. Ezért Románián keresztül jutottunk el Szerbiába. Első állomásunk a Verseci-hegység, ez az alacsony röghegység volt, mely a Bánáti-hegyvidék része. Egyesek szerint a Kárpátok záró tagja, mások szerint önálló egység.

Újból rövidítünk, így földúton zötykölődünk, kisebb-nagyobb tócsákat kerülgetünk, s amikor kijutunk a zárt erdőből, egy magyar nyelvű településtábla áll az út szélén: Fejértelep. Egy eldugott dél-bánáti magyar faluba értünk. Mégsem veszünk el annyira.

Este megállunk egy forgalmas pihenőhelyen, a frissen sült csevap mellé finom szerb sört, Jelen pívót ittunk, majd az autóban aludtunk. Kicsit kényelmetlen, de költségtakarékos és vagány megoldás.

Másnap reggel még autóztunk egy keveset, s végre átjutottunk Szerbiából Macedóniába. Újabb óra, s elértük a Vardar folyó két oldalára települt macedón fővárost, Szkopjét. A városban óriási építkezések folynak: mintha a mi megálmodott múzeumnegyedünk ott épülne. A belváros két részét a 15. századi Kamen Most, a Kő-híd köti össze. Az északi oldalon végigjártuk a bazárt, gyönyörű szőnyegeteket, a régiségek közt pedig sok kis alumínium Lenint és Titót találtunk. Vettem egy kis macedón zászlót, mert zászlót mindenütt venni kell. A déli oldalon végigsétáltunk a szkopjei Váci utcán, s beültünk egy kávéra. Csakhogy kiderült, hogy nem jó a termináljuk, nem tudunk kártyával fizetni, helyi lóvét pedig még nem váltottunk. A kávé már megittuk. „Nem számít! – mondja a pultos srác, - A vendégeim voltak!” Végül euróban fizettünk, de jól esett a kedvessége – meg persze a zamatos kávé. A sétáló utcán van egy új épület, a Teréz Anya Emlékház. Az első szinten bemutatják a Szkopjében, albán katolikus családban született, azóta boldoggá avatott Teréz Anya életútját, az emeleten pedig kis kápolnát rendeztek be a tiszteletére. Bár a macedón lakosság nagyobbik része ortodox, kisebbik része mohamedán vallású, mégis nagyon büszkék az ő Majka Terezájukra. (Néha oly távolinak érzem a szenteket, de hozzám Teréz Anya mégis nagyon közel áll: tudok hozzá fohászolni.) Újból sétálunk. Végigjárjuk a belvárosi utcákat, végignézzük azt a rengeteg új szobrot, amit mostanában szinte minden nagyobb városban kötelező felállítani, legyen az bika, utcai vidám cipőpucoló, shoppingolásból hazafelé tartó, csevegő lányok, utcai zenész és bohóc vagy a miniszoknyás, napszemüveges csinos nőci. Persze az igazán legnagyobb szobrok Nagy Sándort ábrázolják. Ő az igazi ős. Vagy nem. Vitatkozzanak ezen a kérdésen görögök és macedónok! Úgyis sokat vitáznak: joga van-e Macedóniának a Macedónia névhez, milyen lehet, vagy nem lehet a macedón nemzeti zászló, joga van-e saját nemzeti hősnek tekinteni Macedóniának Nagy Sándort. És hát, amikor a fényképet készítem a Macedónia tér közepén magasodó lovas Nagy Sándor szoborról, a háttérben feltűnik a helyi sör reklámja. Ezzel zárjuk a

fővárosi sétánkat: a nagy melegben megpihenünk, s kiszáradt sejtjeinket egy korsó Szkopszko sörrel telítjük.



Szkopjéból nyugatra tartunk, Tetovóba. Ez a főként albánok által lakott város egy szűk óra alatt érhető el Szkopjéból. A távolban a Šar-hegység és a Korab-hegység havas csúcsai integetnek felénk. Májusra már elolvadt róluk a hó, de néhány napja itt járt Ivett, egy mediterrán eredetű durva ciklon. Ivett Magyarországra is hideget és csapadékmaximumokat hozott, a Balkánon sok helyen árvizeket, ezekben a hegységekben pedig újabb hóleplet. Na, de miért megyünk Tetovóba? Mert van itt egy 15. századi gyönyörű dzsámi. Az egyik útikönyv azt írja róla, hogy a Balkán legszebb iszlám épülete. Hát ezt látni kell! A mecset végébe beülök. Csendben ücsörgök, nézem az imádkozókat, az éppen társalgókat, mondok néhány fohászt az én Istenemnek, s közben ámulok a nagyon gazdag, finom festésű belső díszítésen. Igazi kis ékszerdoboz. Tetszett.



Végül macedóniai utazásunk utolsó állomásához, az Ohridi-tó partján fekvő Világörökség részévé nyilvánított Ohridba érkezünk. Ez már turistásabb hely. Végigjárjuk a fontosabb ortodox

templomokat, sétálunk a város főutcáján, hallgatjuk egy nagy rózsaszín szemüveget viselő idős bácsi tangóharmonikáját, majd áztatjuk a lábunkat Európa legrégebben keletkezett, 5 millió éves tavában.



Elhagyjuk a várost, a tavat délről kerüljük, s az albán határhoz érünk. De ez már egy másik ország, másik történet... A tó partján haladva még elhatározom, hogy újból megnézem az „Eső előtt” című macedón filmet, ami a macedónok és az albánok évszázados konfliktusának egy szeletét mutatja be gyönyörű arcokkal, háttérképekkel és Anastasia zenéjével.

2014. 09. 30.